

[Oluf Johansen.]

Medlemmer, og et saa stort Tal som 48 stemte for Hjørring. Dette burde give Anledning til en virkelig Undersøgelse. Man kan ikke afvise Betydningen af at bygge et saa stort Hospital i Nærheden af Hjørring Bys store Centralsygehus; det vilde være af afgørende Betydning for Behandlingen af de syge i forskellig Henseende. Man kan heller ikke afvise den bedre Jernbaneforbindelse med de Paarørende. Endvidere har Hjørring By med det kommunale Gymnasium bedre Skoleforhold, men det er naturligvis noget, der kommer i anden Række; det har imidlertid Betydning for Funktionærerne og deres Børn.

Jeg har her villet fremdrage de Betragtninger, som det radikale Mindretal har gjort gældende i Udvalget. Jeg forstaar saa godt, at Udvalgets Medlemmer af Partiet Venstre føler sig bundet til at støtte deres Minister, men jeg forstaar ikke, at Socialdemokratiets Udvalgsmedlemmer paa een Gang er ensrettede i samme Retning.

Mindretallet føler sig, som sagt, i en Tvangssituation, men vil, som vi har nævnt i vor Betænkning, ved Lovforslaget tredie Behandling stemme for dets Vedtagelse.

Indenrigsministeren (Kjær): Jeg takker Udvalgets Medlemmer for det Arbejde, de har udført. Jeg skal gerne indrømme de forskellige ærede Ordførere, at der ikke har været lang Tid til at behandle Spørgsmaalet. Jeg skal ogsaa sige, at jeg for min Part gerne havde ønsket, at der var blevet længere Tid, men vil dog samtidig tilføje, at det næppe kan siges at være min Skyld, at det ikke er Tilfældet, al den Stund Lovforslaget blev fremsat allerede ret tidligt paa Efteraaret.

Der har været talt om at udsætte Sagens Afgørelse. Man skulde udsætte den, eventuelt til næste Samling, eventuelt til Sommerferien var endt. Et og andet kunde tyde paa, at det vil blive nogenlunde det samme, da Rigsdagen faktisk ikke kommer ind igen før langt hen paa Sommeren, maaske ikke før først paa Efteraaret. Det vil sige, at saa skulde vi til at begynde paa det hele forfra, og det vilde jeg meget beklage. Jeg har sagt baade her i Salen og i Udvalget, at vi her staar over for et Spørgsmaal, hvis Løsning er i allerhøjeste Grad paakrævet. Sagen er atter og atter blevet udsat, og jeg anser det for

meget afgørende, at Spørgsmaalet nu finder sin endelige Løsning, ogsaa ud fra de almindelige Grunde, som er fremført. Man maa have en Ende paa hele denne Historie. De Kommuner, som er interesseret, maa have at vide, hvordan de skal disponere og paa hvilken Maade. Derfor har jeg fundet det rigtigt, at man gennemfører Lovforslaget nu.

Det ærede Medlem Hr. Korsgaard siger, at det har været saa vanskeligt at tage Stilling til Forslaget i den korte Tid. Ja, jeg har egentlig ikke Indtryk af, at der er saa forfærdelig mange, der er i Tvivl om, at selve det, som er Hovedformaalet med Forslaget, skal gennemføres. Det er altsaa ikke der, Tvivlen er, det er alene om Beliggenhedsspørgsmaalet, og hvad dette angaar, havde det naturligvis — det kan jeg godt indrømme — været rigtigt, om man i Vinter, da Folketingsudvalget var ude at se paa Forholdene, havde tænkt paa, at Landstingsudvalget — nedsat var det jo ikke — kunde have taget med. Jeg har sagt til Udvalget, og det vil jeg ogsaa gerne sige her, at skulde jeg komme i den Situation, at et lignende Spørgsmaal skulde melde sig, saa skal den Fejl, som her muligvis er begaaet, i hvert Fald ikke blive begaaet en Gang til.

Saa talte det ærede Medlem Hr. Korsgaard om Sagkundskabens Mening. Sagkundskabens Mening — den *egentlige* Sagkundskab — er udtrykt i Kommissionsbetænkningen. I Kommissionen sidder baade teknisk, økonomisk og lægelig Sagkundskab. Der sidder 3 Sindssygelæger, som gennem mange Aars Erfaring kender, hvordan Sindsygevæsenets Vilkaar er, og hvordan man lægger det hele til Rette, for at de skal være saa gode som muligt, og som jeg sagde ved første Behandling: ingen, der læser denne Kommissionsbetænkning igennem, kan være i Tvivl om, at den eneste rimelige Konsekvens af den er i hvert Fald ikke Aalborg eller Hjørring, men derimod Brønderslev.

Det ærede Medlem siger, at der kunde findes skønnere Pladser. Jeg tror dog egentlig, de fleste vil indrømme mig, at jeg har Ret, naar jeg siger, at man vanskeligt nogetsteds i Vendsyssel kan finde en mere karakteristisk, en efter vendsysselske Forhold kønnere Plads end den, der her er Tale om.

Saa er der Hensynet til Funktionærerne. Herom vil jeg nu hævde som min almindelige Betragtning, at man bygger